

Asia C-419/20

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

8.9.2020

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Finanzgericht Hamburg (Hampurin verotuomioistuin, Saksa)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

1.9.2020

Kantaja:

F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG

Vastaaja:

Hauptzollamt Hamburg (Hampurin päättövirasto)

[– –]

Finanzgericht Hamburg

Välipäätös

Asiassa

F. REYHER Nchfg. GmbH & Co. KG

[– –],

[– –] Hampuri,

– kantajana –

[– –]

vastaan

Hauptzollamt Hamburg

[– –] Hampuri

– vastaajana –

joka koskee korkoja,

Finanzgericht Hamburgin Hampurin, Niedersachsenin ja Schleswig-Holsteinin osavaltioiden yhteinen jaosto, IV jaosto, on 1.9.2020

[– –] [alkup. s. 2]

päättänyt seuraavaa:

I Asian käsittelyä lykätään, kunnes siitä on saatu ennakkoratkaisu Euroopan unionin tuomioistuimelta.

II Euroopan unionin tuomioistuimelle esitetään seuraava unionin toimielinten toimien tulkintaa koskeva ennakkoratkaisukysymys:

Onko kyse unionin oikeuden rikkomisesta, joka on unionin tuomioistuimen vahvistama edellytys unionin oikeuteen perustuvalla oikeudella saada korkoa, myös silloin, kun jäsenvaltion viranomaisen määrää maksettavaksi veron unionin oikeuden nojalla ja kun jäsenvaltion tuomioistuin toteaa myöhemmin, että veron kantamiselle asetetut tosiasialliset edellytykset eivät täyty?

[– –] [alkup. s. 3]

Tosiseikat:

- 1 Asianosaiset ovat eri mieltä siitä, onko korkoa maksettava polkumyöntulleista, jotka on määrätty lainvastaisesti ja jotka on palautettu Finanzgericht Hamburgin lainvoimaisen tuomion nojalla.
- 2 Vuosina 2010 ja 2011 kantaja toi maahan suuren kiinalaisen kiinnitinvalmistajan Indonesiaan sijoittautuneen tytäryhtiön kiinnittimiä. Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuontiin sovellettiin asetuksen (EY) N:o 91/2009¹ nojalla polkumyöntullia. Koska vastaajana oleva Hauptzollamt katsoi Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) suorittamien tutkimusten perusteella, että kantajan maahantuomat kiinnittimet olivat peräisin Kiinan kansantasavallasta, se määräsi kantajalle jälkikäteen useilla vuonna 2013 antamallaan päätöksillä polkumyöntulleja, jotka kantaja maksoi.
- 3 Finanzgericht Hamburg hyväksyi kantajan kanteen 3.4.2019 antamallaan tuomiolla [– –] ja kumosi tälle määrättyt polkumyöntullit sillä perusteella, että asiassa vastaajana oleva Hauptzollamt, jolla oli todistustaakka, ei ollut osoittanut,

¹ Lopullisen polkumyöntullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa 26.1.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 91/2009 (EUVL 2009, L 29, s. 1).

että maahantuodut kiinnittimet olivat peräisin Kiinan kansantasavallasta. Tämä 3.4.2019 annettu tuomio on lainvoimainen.

- 4 Vastaajana oleva Hauptzollamt palautti kantajalle toukokuussa 2019 tämän maksamat polkumyynnitullit. Se hylkäsi kuitenkin kantajan vaatimuksen saada korkoa tämän maksamista polkumyynnitulleista niiden maksamisen ja palauttamisen väliseltä ajalta.
- 5 Tuloksettomana oikaisuvaatimuksen jälkeen kantaja nosti kanteen 10.2.2020. Se katsoo, että **[alkup. s. 4]** unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön (tuomio 18.1.2017, Wortmann, C-365/15) perusteella sillä on oikeus vaatimaansa korkoon. Se toteaa, että unionin tuomioistuin on katsonut, että jos tuontitullit, mukaan lukien polkumyynnitullit, on kannettu unionin oikeuden vastaisesti, kyseiset tullit maksaneella on oikeus paitsi kannettujen määrien palauttamiseen myös niihin liittyviin korkoihin, jotka kertyvät siitä lukien, kun yksityinen on maksanut palautettavat tullit. Kantajan mukaan tällainen unionin oikeuteen perustuva oikeus saada korkoja ei koske ainoastaan tapauksia, joissa unionin tuomioistuin on todennut jälkitullauksen perustana olevan polkumyynniasetuksen pätemättömäksi. Tuontitullit on kannettu unionin oikeuden vastaisesti myös silloin, kun tullien määrääminen on todettu lainvastaiseksi yksittäistapauksessa käydyssä oikeudenkäynnissä – kuten nyt käsiteltävässä asiassa – mistä seuraa velvollisuus maksaa korkoa maksetuille määrille. Kantajan mukaan koronmaksuvelvollisuuden kannalta ainoa ratkaiseva tekijä on se, että tulleja on peritty perusteettomasti.
- 6 Vastaajana oleva Hauptzollamt vastustaa kannausta ja väittää lähinnä, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan velvollisuus maksaa korkoa koskee ainoastaan tilanteita, joissa tullit on palautettava unionin tuomioistuimen pätemättömäksi toteaman tai kumoaman polkumyynniasetuksen nojalla. Käsiteltävässä asiassa ei ole kyse tällaisesta tapauksesta. Hauptzollamtin mukaan unionin tullikoodeksin 116 artiklan 6 kohdan selkeät säännökset huomioon ottaen ei voida vedota kansallisiin korkosäännöksiin, kuten yleisistä verosäännöksistä annetun lain (Abgabenordnung, jäljempänä AO) 236 §:ään, joka koskee oikeudenkäyntikorkoja eli korkoja tuomioistuinasian vireilletulosta lähtien. **[alkup. s. 5]**

Perustelut:

- 7 [– –]
- 8 Jaosto lykkää asian käsittelyä [– –] ja esittää unionin tuomioistuimelle Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 267 artiklan toisen kohdan nojalla päätösosaan sisältyvän ennakkoratkaisukysymyksen, koska on epäselvää, miten asiaa pitäisi arvioida oikeudellisesti.

I. Asiaa koskevat oikeussäännöt

9 Asian ratkaisun kannalta merkityksellisiä ovat seuraavat oikeussäännöt:

1. Kansallinen lainsäädäntö

10 Yleisistä verosäännöksistä annettu laki (Abgabenordnung, jäljempänä AO), sellaisena kuin se on julkaistu 1.10.2002 (Bundesgesetzblatt I, s. 3866):

1 § Soveltamisala

(1) Tätä lakia sovelletaan kaikkiin veroihin, mukaan lukien veronpalautuksiin, joista säädetään liittotasavallan tai Euroopan unionin lainsäädännössä, siltä osin kuin niitä hallinnoidaan liittovaltion tai osavaltioiden verohallinnossa. Lakia sovelletaan ainoastaan, jollei Euroopan unionin oikeudesta muuta johdu.

--

(3) Jollei Euroopan unionin oikeudesta muuta johdu, tämän lain säännöksiä sovelletaan vastaavasti myös täydentäviin verovelvoitteisiin --

3 § Verot ja täydentävät verovelvoitteet

(1) Verot ovat rahamääräisiä suorituksia, joita ei makseta vastikkeeksi tietyistä suoritteesta vaan jotka julkisoikeudellinen yhteisö kantaa tulojen saamiseksi kaikilta, jotka ovat sellaisessa tilanteessa, jossa lainsäädännön mukaan syntyy tällainen rahamääräinen velvoite. Tulojen keräämisellä voi olla liitännäinen tarkoitus.

--

(3) Unionin tullikoodeksin 5 artiklan 20 ja 21 alakohdassa tarkoitetut tuonti- ja vientitullit ovat tässä laissa tarkoitettuja veroja -- [alkup. s. 6]

(4) Täydentäviä verovelvoitteita ovat -- 233–237 §:ssä tarkoitetut korot, -- unionin tullikoodeksin 5 artiklan 20 ja 21 alakohdassa tarkoitetuista tuonti- ja vientitulleista kertyvät korot --

37 § Verovelkasuhteeseen perustuvat oikeudet

(1) Verovelkasuhteeseen perustuvia oikeuksia ovat oikeus verosaatavaan, oikeus veronpalautukseen, oikeus korvaukseen, oikeus täydentävään verosuoritukseen, 2 momentissa tarkoitettu oikeus perusteettoman veron palautukseen sekä erityisissä verolaeissa säädetty oikeus perusteettomien verojen palautukseen.

(2) Jos vero, veronpalautus, korvaussumma tai täydentävä verovelvoite on maksettu tai palautettu ilman oikeudellista perustetta, sillä, jolta maksu on

veloitettu, on oikeus saada maksettu tai palautettu määrä takaisin maksun saajalta
--

233 § Periaate

Verovelkasuhteeseen perustuvilla oikeuksilla (37 §) maksetaan korkoa ainoastaan siltä osin kuin sitä lainsäädännössä edellytetään --

236 § Palautettavien määrien oikeudenkäyntikorot

(1) Mikäli tuomioistuimen lainvoimaisella ratkaisulla tai sellaisen nojalla alennetaan määrättyä veroa tai myönnetään veronpalautus, palautettavalle tai hyvitetävälle määrälle maksetaan korkoa asian vireilletulopäivästä maksupäivään, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 3 momentin soveltamista --

2. Unionin oikeus

- 11 a) **Yhteisön tullikoodeksi:** Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92 (EYVL 1992, L 302, s. 1; sellaisena kuin se on muutettuna):

241 artikla

Tulliviranomaisten ei tarvitse maksaa korkoa palauttamilleen tuonti- tai vientitulleille eikä näitä tulleja maksettaessa mahdollisesti kannettavalle luottokorolle tai viivästyskorolle. Korkoa on kuitenkin maksettava, jos:

- palauttamista koskevasta hakemuksesta tehtyä päätöstä ei ole pantu täytäntöön kolmen kuukauden kuluessa sen tekemisestä,
- sitä edellytetään kansallisissa säännöksissä.

--

- 12 b) **Unionin tullikoodeksi:** Unionin tullikoodeksista 9.10.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 952/2013 (EUVL 2013, L 269, s. 1; sellaisena kuin se on muutettuna): [alkup. s. 7]

116 artikla

1. Jollei tässä jaksossa säädetyistä edellytyksistä muuta johdu, tuonti- tai vientitullin määrät on palautettava tai peruutettava seuraavista syistä:

--

- a) tuonti- tai vientitullin määrä on vahvistettu liian suureksi;

--

6. Tulliviranomaisten ei tarvitse maksaa korkoa tullin palauttamisen yhteydessä.

--

II Ennakkoratkaisukysymyksen merkitys asian ratkaisemisen kannalta

- 13 Asian ratkaisevan jaoston mukaan unionin oikeuden kannalta ei ole epäilystä siitä, että AO:n 236 §:n 1 momentin ensimmäiseen virkkeeseen sisältyvän kansallisen säännöksen nojalla kantaja voi vaatia ainakin oikeudenkäyntikorkoja asian vireilletulosta lähtien. Asian ratkaisevan jaoston 3.4.2019 antaman lainvoimaisen ratkaisun perusteella [– –] vastaajana oleva Hauptzollamt palautti kantajalle vuoden 2019 toukokuussa tämän maksamat polkumyyntitullit. AO:n 236 §:n 1 momentin ensimmäisessä virkkeessä vahvistetut edellytykset täyttyvät käsiteltävässä riita-asiassa. Asian ratkaisevalla jaostolla ei ole myöskään perusteltua epäilystä siitä, että AO:n 236 §:n 1 momentin ensimmäiseen virkkeeseen sisältyvän säännöksen soveltamista ei olisi suljettu pois unionin tullikoodeksin 116 artiklan 6 kohdan nojalla, jossa säädetään – yhteisön tullikoodeksin 241 artiklan ensimmäisen kohdan toisen virkkeen aiemmasta säännöksestä poiketen – että asianomaisten tulliviranomaisten ei tarvitse maksaa korkoa tullin palauttamisen yhteydessä.
- 14 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan menettelysääntöjä katsotaan yleensä voitavan soveltaa kaikkiin niiden voimaantulohetkellä vireillä oleviin asioihin, toisin kuin aineellisia sääntöjä, joiden ei tavallisesti tulkita lähtökohtaisesti koskevan ennen niiden voimaantuloa syntyneitä tilanteita (ks. tuomio 23.2.2006, Molenbergnatie, C-201/04, tuomion tiivistelmän 1 kohta). Asia voi olla poikkeuksellisesti toisin vain, jos unionin oikeuden aineellisen säännöksen sanamuodosta, tarkoituksesta tai systematiikasta käy selvästi ilmi, että sille on annettava tällainen taannehtiva vaikutus (ks. tuomio 9.3.2009, Mitsui Co. Deutschland, C-256/07, 32 kohta). Unionin tullikoodeksin 116 artiklan 6 kohdan säännös on aineellisen oikeuden säännös, johon tosin sisältyy myös menettelysääntöjä (esim. määräajat), mutta ne eivät ole tässä asiassa merkityksellisiä **[alkup. s. 8]**, koska asianomaiset ovat eri mieltä ainoastaan siitä, onko kantajan esittämä korkovaatimus suljettu pois unionin tullikoodeksin 116 artiklan 6 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla. Koska unionin tullikoodeksin 116 artiklan sanamuodosta tai asetuksen (EU) N:o 952/2013 johdanto-osan perustelukappaleista ei ilmene, että unionin tullikoodeksin 116 artiklan 6 kohdan ensimmäiselle alakohdalle olisi annettava taannehtiva vaikutus vastoin unionin tullikoodeksin 288 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä 1 kohdan kanssa, unionin tullikoodeksin 116 artiklan 6 kohdan ensimmäisen alakohdan aineellista säännöstä sovelletaan vasta 1.5.2016 lähtien syntyneisiin tullivelkoihin [– –]. Siltä osin kuin kyse on – kuten tässä asiassa – ennen unionin tullikoodeksin voimaantuloa eli ennen vuotta 2013 syntyneistä tulliveloista, yhteisön tullikoodeksin aineellisia säännöksiä ja näin ollen myös yhteisön tullikoodeksin 241 artiklan ensimmäisen kohdan toisen virkkeen toista luetelmakohtaa, jonka mukaan korkoa on

maksettava, jos sitä edellytetään kansallisissa säännöksissä, sovelletaan sellaisinaan.

- 15 Unionin oikeuden perusteella on kuitenkin kyseenalaista, voiko kantaja vaatia korkoa vastaajana olevan Hauptzollamtin lainvastaisesti vahvistaman polkumyyntitullin maksamisesta alkaen. Tällaiselle korkovaatimukselle ei ole oikeusperustaa kansallisessa oikeudessa. Kantajan nostaman kanteen menestyminen riippuu pikemminkin siitä, voiko se perustaa korkovaatimuksensa unionin tuomioistuimen vahvistamaan unionin oikeuden mukaiseen oikeuteen saada korkoa. Asian ratkaiseva jaosto on kuitenkin epävarma siitä, täyttyvätkö unionin tuomioistuimen unionin oikeuden tehokkuusperiaatteen perusteella vahvistamat edellytykset korkojen saamiselle myös nyt käsiteltävän asiassa kaltaisessa tilanteessa, kun jäsenvaltion viranomaisen on vahvistanut tullin unionin oikeuden nojalla, koska se on ollut vakuuttunut siitä, että tullin kantamiselle (unionin) oikeudessa asetetut edellytykset täyttyvät, ja kun jäsenvaltion tuomioistuin on myöhemmin todennut, että tullin kantamisen edellytysten ei ole osoitettu täyttyneen ja että tullia on näin ollen kannettu unionin oikeuden vastaisesti. [alkup. s. 9]

III Jaoston esittämät oikeudelliset näkökohdat

- 16 Unionin tuomioistuin on todennut viimeksi 18.1.2017 antamassaan tuomiossa (Wortmann, C-365/15, tuomiolauselma), että jos tullit on kannettu unionin oikeuden vastaisesti, jäsenvaltioilla on unionin oikeuteen perustuva velvollisuus maksaa palauttamiseen oikeutetuille yksityisille kyseisiin määriin liittyvät korot, jotka kertyvät siitä lukien, kun yksityinen on maksanut palautettavat tullit. Tämä unionin tuomioistuimen tuomio on yksi useista tuomioista, joissa unionin tuomioistuin on velvoittanut jäsenvaltiot unionin oikeuden nojalla paitsi palauttamaan unionin oikeuden vastaisesti kannetut verot myös korvaamaan yksityiselle menetykset, jotka aiheutuvat siitä, että rahamäärät eivät olleet käytettävissä (ks. tuomio 27.9.2012, Zuckerfabrik Jülich, C-113/10, C-147/10 ja C-234/10, 65 kohta ja tuomio 18.4.2013, Irimie, C-565/11, 28 kohta). Näille unionin tuomioistuimen tuomioille on yhteistä se, että unionin tuomioistuin on todennut pätemättömäksi tai kumonnut maksuvelvollisuutta koskevan kansalliseen tai unionin lainsäädäntöön perustuvan oikeusperustan unionin oikeuden rikkomisen vuoksi. Maksun palauttaminen on johtunut kulloinkin lainsäädäntövirheestä.
- 17 Tuomiossa Zuckerfabrik Jülich (C-113/10, C-147/10 ja C-234/10) unionin tuomioistuin on todennut, että asetus N:o 1193/2009,² joka oli sokerin tuotantomaksun oikeudellinen perusta, oli pätemätön unionin oikeuden rikkomisen vuoksi ja että yksityisillä, joilla on oikeus saada korvaus summista, jotka on perusteettomasti maksettu pätemättömässä asetuksessa vahvistettuina

² 3.11.2009 annettu asetus (EY) N:o 1193/2009, EUVL 2009, L 321 s. 1.

sokerialan tuotantomaksuina, on unionin oikeuden perusteella oikeus saada niille myös korkoa (tiivistelmän 3 kohta). **[alkup. s. 10]**

- 18 Unionin tuomioistuimen erään toisen jaoston todettua, että jäsenvaltion kantama ympäristövero oli SEUT 110 artiklan vastainen (tuomio 7.4.2011, Tatu, C-402/09), unionin tuomioistuin vahvisti tuomiossa Irimie (C-565/11) tuomioon Zuckerfabrik Jülich viitaten, että jäsenvaltioilla oli unionin oikeuden nojalla velvollisuus palauttaa unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen määrät korkoineen (tuomion 22 kohta), jolloin korot on maksettava lähtökohtaisesti kyseessä olevan perusteettoman veron maksupäivän ja sen palautuspäivän väliseltä ajalta (tuomion 28 kohta).
- 19 Unionin tuomioistuimen hiljattain antamaa tuomiota Wortmann edelsi menettely, jossa unionin tuomioistuin oli kumonnut lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen tuotteiden tuonnissa annetun asetuksen N:o 1472/2006 (tuomio 2.2.2012, Brosmann Footwear, C-249/10 P). Kuten edellä todettiin, unionin tuomioistuin katsoi tuomiossa Wortmann, että jos tuontitullit on kannettu unionin oikeuden vastaisesti, jäsenvaltioilla on unionin oikeuteen perustuva velvollisuus maksaa korot siitä lukien, kun yksityinen on maksanut palautettavat tullit (tuomiolauselma).
- 20 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö, jonka mukaan jäsenvaltioiden on palautettava unionin oikeuden vastaisesti kannetut tullit korkoineen, näyttää perustuvan siihen näkemykseen, että unionin tai jäsenvaltioiden toimien vaikutukset eivät lähtökohtaisesti saa jatkua, jos unionin tuomioistuin toteaa nämä toimet pätemättömiksi tai kumoo ne unionin oikeuden rikkomisen vuoksi (arg. e contrario SEUT 264 artiklan toinen kohta). Tästä seuraa, että yksityisillä on oikeus palautukseen sekä aiheettomasti kannetuista maksuista että tälle jäsenvaltiolle maksetuista tai sen pidättämistä rahamääristä, jotka ovat suorassa yhteydessä tähän maksuun. Tähän kuuluvat myös menetykset, jotka aiheutuvat siitä, että rahamäärät eivät olleet käytettävissä (ks. **[alkup. s. 11]** tuomio 27.9.2012, Zuckerfabrik Jülich, C-113/10, C-147/10 ja C-234/10, 65 kohta; vastaavasti jo tuomio 12.12.2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, 205 kohta). Ainoastaan tällä tavoin voidaan tilanne palauttaa sellaiseksi, jollainen se olisi, ellei myöhemmin pätemättömäksi todetun tai kumotun unionin asetuksen tai unionin oikeuden vastaisen kansallisen verolain täytäntöön panevaa toimea olisi toteutettu lainkaan (ks. tästä myös julkisasiamies Sanchez-Bordonan ratkaisuehdotus C-365/15, 66 kohta).
- 21 On oletettava, että pääasia eroaa huomattavasti edellä kuvaillusta tilanteesta. Unionin tuomioistuimen korostama näkökohta, jonka mukaan taloudelliset menetykset, joita yksityiselle on aiheutunut siitä, ettei rahasummia ole käytettävissä, olisi korvattava (ks. tuomio 27.9.2012, Zuckerfabrik Jülich, C-113/10, C-147/10 ja C-234/10, 65 kohta ja tuomio 18.4.2013, Irimie, C-565/11, 21 kohta), koskee kuitenkin oletettavasti yhtä lailla tilanteita, joissa yksityisiltä kannetaan tulleja lainvastaisesti, koska (unionin) oikeudessa vahvistetut tullien

kantamisen edellytykset eivät täyty. Maksuvelvollisen kannalta ei pitäisi olla eroa sillä, onko se maksanut tullit unionin oikeuden vastaisen asetuksen tai oikeussäännön perusteella vai – kuten nyt käsiteltävässä asiassa – sellaisen tullipäätöksen perusteella, joka on (unionin) oikeuden vastainen pelkästään siitä syystä, että se on virheellinen. Kummassakaan tapauksessa yksityisellä ei ole käytettävissään siltä perittyä rahasummaa, jonka se olisi voinut vapaasti käyttää, jos tulliviranomaiset olisivat noudattaneet unionin oikeutta. Jaoston näkemyksen mukaan merkitystä on kuitenkin sillä, onko unionin tuomioistuin kumonnut tai todennut pätemättömäksi tullin vahvistamisen oikeudellisen perustan vai onko yksityisillä oikeus palautukseen siitä syystä, että jäsenvaltion viranomaisen on yksittäistapauksessa soveltanut asiaa koskevaa ja pätevästi voimassa olevaa unionin oikeutta virheellisesti tosiseikkojen virheellisen arvioinnin vuoksi. Viimeksi mainitussa tapauksessa kyse olisi ainoastaan yksittäistapausta koskevan päätöksen oikaisemisesta [**alkup. s. 12**], johon sovelletaan pääasiallisesti kunkin jäsenvaltion sääntöjä, kun taas silloin, kun kyse on asetuksesta tai oikeusnormista, jonka unionin tuomioistuin on todennut pätemättömäksi tai kumonnut, olisi palautettava unionin oikeussääntöjen täysi vaikutus.

- 22 Tuomiossa Littlewoods Retail ym. (tuomio 19.7.2012, C-591/10), joka koski tilannetta, jossa verovelvollinen oli maksanut liikaa arvonlisäveroa, jota jäsenvaltio oli kantanut vastoin unionin arvonlisäverolainsäädännön vaatimuksia, unionin tuomioistuin on kuitenkin todennut, että jäsenvaltioilla on velvollisuus palauttaa unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen määrät korkoineen (tuomion 26 kohta). Tuomion Littlewoods Retail ym. taustalla olleessa asiassa unionin oikeuden rikkominen ei johtunut kansallisen eikä unionin oikeuden säännöksestä, jonka unionin tuomioistuin olisi myöhemmin todennut pätemättömäksi tai sellaiseksi, ettei sitä voida soveltaa. Unionin oikeuden rikkominen johtui siitä, että veron peruste oli määritetty virheellisesti liian suureksi (ks. julkisasiamies Trstenjakin 12.1.2012 esittämä ratkaisuehdotus asiassa C-591/10, 6 kohta), eikä unionin tuomioistuin itse todennut rikkomista, vaan se perustui pelkästään jäsenvaltion viranomaisen tai jäsenvaltion tuomioistuimen toteamuksiin. Unionin tuomioistuin on lisäksi korostanut tuomiossa Wortmann, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on tutkia, onko tulleja kannettu unionin oikeuden vastaisesti (ks. tuomio 18.1.2017, Wortmann, C-365/15, 39 kohta). Myös tämä lausuma voisi tukea sitä, että kyse on unionin oikeuden rikkomisesta, joka on unionin tuomioistuimen vahvistama edellytys unionin oikeuden mukaiselle korkovaatimukselle, myös silloin, kun jäsenvaltion viranomaisen vahvistaa tullin vastoin oikeudellisesti päteviä unionin oikeuden säännöksiä ja kun jäsenvaltion tuomioistuin toteaa tämän merkitsevän unionin oikeuden rikkomista.
- 23 Koska asiaa koskevan unionin oikeuden tulkinta on tällä tavoin epävarmaa, jaosto on päättänyt esittää unionin [**alkup. s. 13**] tuomioistuimelle päätösosaan sisältyvän ennakkoratkaisukysymyksen.

[– –]